SZEMINÁRIUMI FÜZETEK
VÁROSI ÉS FALUSI ALAPFOKÚ SZEMINÁRIUMOK SZÁMÁRA

A SZOVJETUNIÓ A BÉKETÁBOR ÉLÉN AZ IMPERIALISTÁK ELLEN

KIADJA A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
OKTATÁSI OSZTÁLY

Ára 50 fillér

ÚTMUTATÓ

„A Szovjetunió a béketábor élén az imperialisták ellen"

című alapfokú szemináriumi füzet feldolgozásához szemináriumvezetők számára.

KIADJA
A MAGYAR DOLGOZÓK PÁRTJA KÖZPONTI VEZETŐSÉGE
OKTATÁSI OSZTÁLY

A füzetet három héten át, azaz három szemináriumi foglalkozáson dolgozzuk fel.

1. hét

Az első hét anyaga a szemináriumi füzet első 16 oldala. Az előadók ismertessék előadásukban a megjelölt fejezetet, valamint bővítsék ki az anyagot a legújabb események értékelésével.

1. Az Amerikai Egyesült Államok belpolitikájának ismertetésénél (fasiszta terror a munkásosztály, a munkásmozgalom ellen, 4. oldal) ismertessék azt az aljas pört, amit az amerikai reakció az amerikai Kommunista Párt 12 vezető elvtársa ellen indított. (Szabad Nép 1949 okt. 18-i száma.) Egyben ismertessék azt a táviratot, melyet Pártunk, a Magyar Dolgozók Pártja Politikai Bizottsága küldött az Amerikai Kommunista Párt elnökének. (Szabad Nép 1949 okt. 20-i száma.)

   Az egyre elégedetlenebb dolgozók élén Amerikában is a Kommunista Párt áll. Amerika urai félnek a tömegektől, félnek vezetőitől, azért kísérleteznek újabb és újabb merénylettel ellenük. A Kommunista Párt elleni csapással a reakció magukat a dolgozó milliókat szeretné elnémítani. Csakhogy ez nem sikerülhet. Amerikai elvtársainknak a vádlottak padja is csak újabb szószék volt, ahonnan az egész közvélemény felé fejthették ki hangos szóval igazukat — a dolgozó nép igazát. A tárgyalás egész ideje alatt szinte egymást követték a tüntető sorok, amelyek a bíróság épülete előtt jelszavas tiltakozó táblákkal vonultak fel. A per mozgosította az USA munkásosztályát a fokozott politikai harcra. Nem kétséges, hogy Amerika és a világ haladó erőinek sikerül kiharcolniok az amerikai kommunisták és velük az amerikai dolgozók igazát. „Biztosak vagyunk benne, hogy az amerikai reakciónak ez a példátlan eljárása csak növelni fogja a Kommunista Párt befolyását és fokozza sikereit" — mondja a MDP P. B.-nak határozata.

2. Azzal a kérdéssel kapcsolatban, hogy a tömegek ellenállása a Marshall-terv ellen a nyugateurópai országokban egyre erősödik — (7. oldal) — értékeljék ki az előadók a franciaországi kormányválság kérdését. Mutassanak rá, hogy a tömegek fokozódó nyomása buktatta meg a reakciós kormányt s a francia dolgozók demokratikus kormányt követelnek a Francia Kommunista Párt résztvételével.

3 A Tito-banda gaztetteinek ismertetésénél (14. oldal.) mutassanak rá az elvtársak, hogy a Tito-banda a politikai aknamunkát most már az imperialistákkal való nyilt katonai együttműködéssel cserélte fel, amikor módot adott a görög monarcho-fasisztáknak arra, hogy jugoszláv területről hátbatámadják a demokratikus néphadsereg egységeit.

Azonban a görög nép tovább folytatja hősies és elszánt harcát a végső győzelemig, a szabad, demokratikus Görögország megteremtéséig.

Mit kell elérni az első szemináriumi foglalkozáson?

1. Az első hét eredménye az legyen, hogy az elvtársak gyűlölete az imperialisták és bérencük, a Tito-banda ellen még jobban fokozódjék.
2. Ez a harcos gyűlölet arra kell, hogy ösztökélje az elvtársakat, hogy még nagyobb áldozatkészséggel és még jobb munkával dolgozzanak a szocializmus építésén hazánkban.
3. Lássák világosan a hallgatók, hogy a kapitalista országok dolgozói a kommunista pártok vezetésével egyre erőteljesebben veszik fel a harcot az imperialisták és saját tőkéseik ellen, ami, a világ haladó erőinek támogatásával, végül is az imperialisták vereségével fog végződni.

2. hét

A második hét anyaga a szemináriumi füzet 16—24. oldaláig terjedő része. Az előadók az ebben a részben felvetett problémákat a következő újabb kérdésekkel egészítsék ki:

1. A Német Demokratikus Köztársaság megszületésével kapcsolatban (19. oldal) ismertessék Sztálin elvtárs levelét, melyet W. Pieck és O. Grotewohl elvtársakhoz, a Német Demokratikus Köztársaság elnökéhez és miniszterelnökéhez intézett. (Szabad Nép 1949 okt. 15-i szám.) Emeljék ki az elvtársak e levél történelmi jelentőségét. Sztálin elvtárs levele a Szovjetunió békepolitikájának újabb jelentős megnyilvánulása. E levél megmutatja a német nép és az egész világ számára a béke elérésének gyakorlati útját. Ezzel hatalmas csapást mér az imperialistákra, akik arra törekszenek, hogy Németországot háborús tűzfészekké tegyék.

A Német Demokratikus Köztársaság vezetőereje a munkásosztály, a Német Szocialista Egységpárt. Az új német állam létérdeke ugyanaz, mint a magyar népi demokrácia, vagy bármely szabad ország létérdeke: a béke, az építő munka feltételeinek biztosítása. Az új német állam legfőbb szövetségese, éppen úgy, mint minden más szabad ország legfőbb szövetségese — a Szovjetunió. És legveszedelmesebb ellensége, éppen úgy, mint minden nép legveszedelmesebb ellensége — az amerikai imperializmus. Az új demokratikus Németország barátai a mi barátaink, ellenségei a mi ellenségeink. Céljaink közösek. „Kívánjuk — táviratozta Rákosi elvtárs Pieck elvtársnak —, hogy mielőbb meg tudják valósítani minden német hazafi vágyát, az egységes, demokratikus

Németországot, mely hatalmas pillére lesz a nagy Szovjetunió vezette, imperialistaellenes, békéért küzdő frontnak. A magyar dolgozó nép a legnagyobb rokonszenvvel tekint e célkitűzések elé s a maga részéről tevékenyen támogat minden ténykedést, mely e célok megvalósítását erősíti."

2. A kínai néphadsereg napról-napra elért hatalmas győzelmeit ismertessék az előadó elvtársak. (Pl. Kanton felszabadulása, stb.)

Mit kell elérni a második szemináriumi foglalkozáson?

1. A második szemináriumi foglalkozás eredménye az legyen, hogy az elvtársak szeretete és tisztelete még jobban erősödjék a nagy Szovjetunió, a béketábor legfőbb őre iránt.
2. Világosan lássák a hallgatók, hogy hazánk és népünk biztos és boldog jövője csak a Szovjetunió vezette béketáborral való szoros együttműködéssel biztosítható.

3. hét

A harmadik szemináriumi foglalkozás anyaga a szemináriumi füzet 24—31. oldalig terjedő része.

A harmadik szemináriumi foglalkozáson össze kell foglalni az első két hét anyagát is.

Mit kell elérni a harmadik szemináriumi foglalkozáson?

1. A szemináriumi foglalkozás eredménye az legyen, hogy a hallgatók megértsék: a béketábor erői legyőzhetetlenek, hogy minden út a kommunizmushoz vezet!
2. Lássák, hogy a béke ügyét ma legjobban úgy szolgáljuk, ha jó munkával erősítjük országunkat.

Irodalom

1. hét: A szemináriumi füzet első 16 oldala.
Cseprakov: A gazdasági válság az Amerikai Egyesült Államokban. (Különlenyomat.)

2. hét: A szemináriumi füzet 16—24. oldalig terjedő része.
Sztálin elvtárs levele *Wilhelm Pieck* és *Otto Grotewohl* elvtársakhoz.
A kínai nép történelmi győzelme. (A Pravda vezércikke. Különlenyomat.)

3. hét: A szemináriumi füzet 24—31. oldalig terjedő része.
Visinszkij elvtárs beszéde az ENSz különleges politikai bizottságában Magyarország, Bulgária és Románia ügye mellett. (Ajánlott irodalom.)

Felelős kiadó: Rényi Péter

Budapesti Szikra Nyomda N. V. 1. sz. Telepe: VIII, Conti-utca 1.
Felelős: Radnóti Károly

A második világháború eredményeképpen döntő változások történtek a nemzetközi helyzetben. Hatalmas és ellenállhatatlan erővé nőtt a béke, a demokrácia tábora, — az imperialisták tábora pedig meggyöngült. Megizmosodtak és térthódítottak a szocializmus erői szerte a világon a kapitalizmus rovására.

A Szovjetunió, a demokratikus tábor vezető ereje, a második világháborúból megerősödve került ki. Nemzetközi jelentősége és tekintélye is mérhetetlenül megnőtt a világ népei előtt, mert a Szovjetunió vezette a népek felszabadító harcát a fasizmus ellen és a Szovjetunió vezeti ma is a szabadságszerető népeket a szabadságért, függetlenségért és a békéért folytatott harcban.

A világ imperialistái azt remélték, hogy a háborúban meggyöngül a Szovjetunió. Azt remélték, hogy sikerül szétverni az egyre erősödő nemzetközi munkásmozgalmat, hogy így hatalmukat megszilárdítsák. Az imperialisták reményei azonban nem váltak valóra. A Szovjetunió dicsőséges hadserege szétverte a fasiszta támadókat, megmentette a világ népeit az új szolgaságtól.

Míg a Szovjetunió ereje megsokszorozódott, az imperialisták ereje a háború eredményeként meggyengült. Mindenekelőtt, a Szovjetunió csapásai alatt harcképtelenné vált a fasiszta Németország, Japán és Olaszország. De elvesztette nagyhatalmi jelentőségét a legyengült Franciaország is. Így a hat „nagy" imperialista hatalom közül (Németország, Japán, Anglia, az Egyesült Államok, Franciaország, Olaszország) csak két „nagy" imperialista hatalom maradt meg: az Egyesült Államok és Anglia. De Anglia hatalma is jelentékenyen megingott.

Az első világháború után a Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelme alapjaiban ingatta meg a kapitalizmus

rendszerét. A tőkés világot a II. világháború eredményeként újabb döntő csapás érte, ezúttal Délkelet-Európában.

Lengyelország, Csehszlovákia, Magyarország, Románia, Bulgária és Albánia kiszakadtak a kapitalista rendszerből és a szocializmus építésének útjára léptek. Ezeket az országokat a Szovjetunió szabadította fel a fasiszta iga alól, s ezzel lehetővé vált számukra, hogy a földesurak és tőkések uralma helyett a dolgozó nép vegye kezébe a hatalmat.

A második világháború következtében az imperialisták hadállásai megrendültek a gyarmati országokban is. Kína felszabadulása halálharangja a kapitalizmus ázsiai uralmának. A többi gyarmati országokban is hatalmas nemzeti felszabadító mozgalom fejlődött ki. A gyarmati népek nem akarnak úgy élni, mint azelőtt! Harcba szállnak szabadságukért és függetlenségükért!

A DEMOKRATIKUS ÉS AZ IMPERIALISTA TÁBOR KIALAKULÁSA

Míg a második világháború folyt, a Németország és Japán ellen fellépő államok együtthaladtak. De az imperialista Amerika és Anglia már akkor másként fogta fel a háború céljait, mint a szocialista Szovjetunió és a szabadságukért harcoló dolgozó tömegek. Miért harcolt a második világháborúban a Szovjetunió és a többi szabadságszerető nép? Azért harcoltak, hogy teljesen megsemmisítsék a népek életére törő gyilkos fasizmust. Azért harcoltak, hogy demokratikus rendet teremtsenek, hogy lehetetlenné tegyék egy új háború kitörését, hogy békés együttműködést biztosítsanak a világ népei között.

Egészen más volt azonban az Amerikai Egyesült Államok és Anglia célja. Az imperialisták arra számítottak, hogy a Szovjetunió elvérzik vagy legalábbis nagyon meggyengül a háborúban. Az imperialisták csak azért harcoltak a fasizmus ellen, hogy megszabaduljanak kapitalista versenytársaiktól s így világuralmukat biztosítsák.

Érthető tehát, hogy a háború után az ellentétek még jobban kiéleződtek. Két tábor alakult ki: a demokratikus tábor, a béke tábora, élén a Szovjetunióval és az imperialista tábor, a háborús tábor, az Egyesült Államok vezetésével.

Az imperialista tábor arra törekszik, hogy megszilárdítsa a kapitalizmust és új világháborút készítsen elő. A reakciós tábor harcol a szocializmus és a demokrácia ellen, mindenütt támogatja az ellenforradalmat, terjeszti a fasizmust.

Az amerikai nagytőkések világuralmuk megteremtését újabb világháború kirobbantásával akarják elérni. Háborúra készülnek. Nagy hadsereget és hajóhadat tartanak fenn, az amerikai költségvetés több, mint 60%-a háborús célokat szolgál. Európában, Afrikában, a Sarkvidéken számos katonai, légi és tengeri támaszpontot létesítenek.

Egyes amerikai politikusok nem is titkolják, hogy az amerikai tőkések célja az amerikai világbirodalom megteremtése. Nyilatkozataikból kiderül, hogy az Egyesült Államok imperialistái olyan őrült terveket akarnak megvalósítani, mint amilyeneket azelőtt a német és japán fasiszták kovácsoltak. Úgy látszik elfelejtették, hogy a német és japán fasiszták bicskája is beletört ebbe a keresztülvihetetlen tervbe.

Az imperialisták feneketlen gyűlölettel viseltetnek a Szovjetunió és a népi demokratikus országok iránt, ahol megdőlt a kapitalisták és földesurak hatalma és a dolgozó nép a kommunisták, a munkásosztály vezetésével a szocializmust építi.

A világ dolgozói azonban nem akarnak háborút. Békét, együttműködést követelnek a béke legfőbb őrével, a hatalmas Szovjetunióval. Egyre erősödő ütemben veszik fel a harcot a háborús uszítók, a tőkések ellen.

Kik tartoznak az imperialista táborhoz?

Az Egyesült Államok a tőkés országok között az egyetlen, amely a második világháborúból katonailag és gazdaságilag megerősödve került ki. A háború jó üzletnek bizonyult az amerikai nagytőkések számára. A hadiszállításokon milliárdokat zsebeltek be. A háború befejezése után azonban megszüntek vagy csökkentek a háborús megrendelések. Az Egyesült Államokban március közepétől július közepéig az acéltermelés 27%-kal esett vissza. Az amerikai urak kiadták a parancsot, hogy a farmerek, a parasztok 6 millió hektárral csökkentsék vetésterületüket. Ebben az évben

Amerikában a dolgozó tömegek vásárlóképessége 8 milliárd dollárral csökkent. A munkanélküliek tábora egyre gyorsuló ütemben növekszik. 1949 szeptemberében a munkanélküliek száma elérte a 18 milliót. Az Egyesült Államok gazdasági válságba jutott!

A reakciós amerikai kormány fél a munkásosztálytól, fél a dolgozó tömegektől. Terrorral igyekszik elnyomni a munkásosztályt, a demokratikus erőket, követi Hitler útját: fasiszta rendet honosít meg az Amerikai Egyesült Államokban. Ahogy a német fasiszták csinálták, ők is üldözik a haladó szervezeteket, letartóztatják a kommunistákat, reakciós törvényeket adnak ki, korlátozzák a szakszervezetek jogait.

Lenin elvtárs még 1919-ben rámutatott arra, hogy: „A tőke hatalma, a milliárdosok kis csoportjának az egész társadalom feletti hatalma, sehol sem mutatkozik meg olyan durván, a vesztegetésnek olyan nyilt formájában, mint Amerikában". Méginkább áll ez a mai időkre.

Az amerikai imperializmus az egész világ reakciós erőinek legfőbb támaszává, a szocializmusnak, a népek szabadságának legveszélyesebb és legádázabb ellenségévé lett.

Az Egyesült Államok arra törekszik, hogy megszilárdítsa a kapitalizmust és világuralmi helyzetet teremtsen a maga számára.

Legjelentősebb szövetségese Anglia. Anglia a második világháborúban nagyon meggyengült. Már háború alatt is gyengének bizonyult és katonailag, gazdaságilag függő helyzetbe került az Egyesült Államoktól. A háború után ez a függőség még tovább fokozódott. Az angol tőkések fő célja az, hogy biztosítsák a maguk számára óriási gyarmatbirodalmukat, a sokmilliós gyarmati tömegek elnyomását és kizsákmányolását.

Franciaország is az imperialista táborhoz tartozik. Franciaország is meggyengült a második világháborúban. De nemcsak gazdaságilag és katonailag gyengült meg, hanem jelentős mértékben megingott a francia tőkések uralma is. Franciaországban egyre erősödik a forradalmi mozgalom, s a francia tőkések az amerikai imperialistákhoz fordulnak segítségért. Eladják az ország függetlenségét az amerikai imperialistáknak.

Belgium és Hollandia is az imperialisták táborához csatlakoztak. Ezek a kis országok területüket többszörösen

felülmúló hatalmas gyarmatokkal rendelkeznek. A belga és a holland tőkések mindenáron arra törekszenek, hogy gyengülő uralmukat a gyarmatokon az amerikai imperialisták támogatásával fenntartsák.

Természetesen nem hiányzik, nem is hiányozhat ebből a táborból a fasiszta Spanyolország sem. A zsák megtalálta a foltját. A véreskezű Francót, Hitler és Mussolini kebelbarátját, a világ imperialistái keblükre ölelik.

Ezek azok a főbb kapitalista országok, melyek az imperialista táborhoz tartoznak.

A Marshall-terv háborús terv,
Európa leigázásának terve.

Az imperialista tábor tagjai mind rablók: területeket akarnak hódítani, újabb háborút akarnak kirobbantani. Köztük is a legnagyobb étvágyú az Egyesült Államok.

Az amerikai milliárdosok, hogy a fenyegető válságot enyhítsék, hogy hasznukat növeljék, erőszakos úton új piacokat akarnak hódítani. Az amerikai imperialisták arra akarják kihasználni a háború következtében sok országban beállott pusztulást és éhséget, hogy ezeket az országokat uralmuk alá hajtsák. Persze céljukat nyíltan bevallani nem merik, mert akkor még jobban lelepleződnének. Ködös és homályos szólamokat puffogtatnak „Európa megsegítéséről".

Az amerikai imperialisták rabló céljait szolgálja a Marshall-terv. A Marshall-terv nem más, mint Európa leigázásának terve. A Marshall-terv szerint az egyes országok csak a legsúlyosabb feltételek mellett kapnak kölcsönt Amerikától. A kölcsönt csak az amerikai milliárdosok érdekeinek és akaratának megfelelően használhatják fel ezek az országok. A nemzeti ipart elsorvasztják, az országban található fontos nyersanyagokat amerikai követelik. E mellett az amerikai tőkések olyan árucikkeket küldenek ezekbe az országokba, amelyekre nincs szükségük, pl. rágógumit, kutya-eledelt stb.

Nézzük meg most néhány példán, mit is jelent ez a Marshall-terv. Finnországban az amerikai tőkések parancsára a gépkocsi- és traktorgyártást az 1938-as termelés

felére csökkentették, az acéltermelés pedig 2 millió tonnával csökkent. De szinte minden iparágban ez a helyzet. Ugyanakkor pedig nő a dolgozók nyomora. A kenyér, a cipő, a hús ára hónapról-hónapra emelkedik. Ugyanez a helyzet a többi közszükségleti cikknél is. A Marshall-terv hatására a munkanélküliek száma egy év alatt Hollandiában 46%-kal, Franciaországban 48%-kal, Belgiumban 142%-kal emelkedett.

Franciaországban a dolgozók keresetükből feleannyit tudnak vásárolni, mint 1938-ban. Angliában is nagymértékben csökkent a lakosság fogyasztása a Marshall-terv következtében. Zsírból 50%-kal, húsból 33%-kal, cukorból 25%-kal fogyasztanak kevesebbet, mint 1938-ban. Maguk az angolok kénytelenek megállapítani lapjaikban: „Kevés olyan ország van, ahol a nép olyan rosszul táplált, mint Angliában."

A Marshall-terv megindulása óta Angliának az Egyesült Államokba való kivitele 38%-kal, 16 marshallizált állam kivitele pedig 27%-kal csökkent. Piac nemcsak az amerikai tőkéseknek kell, hanem minden ország kapitalistáinak. A piacon azonban a nagyobb rabló, az Egyesült Államok, orrára üt a kisebbeknek és ő parancsol. Az olasz ipar termelőképességének csak 50%-át tudja kihasználni. Olaszországban 3 millió munkanélküli van, az olasz nemzeti ipar mindinkább elsorvad. Az olasz Fiat-gyár a motorgyártást teljesen leállította, csak karosszériát készít, mert az olasz autókba amerikai gyár motorjait építik be. Ha Angliának Amerikából való behozatalát és kivitelét nézzük, azt látjuk, hogy a behozatal sokkal nagyobb, mint a kivitel. Ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy az angolok jóval drágábban kénytelenek az Egyesült Államokban vásárolni, mint ahogy saját árukat el tudják adni. A különbség terhei az angol dolgozók vállait nyomják. Ezt a helyzetet még súlyosbítja a font és a többi marshallországok valutájának leértékelése.

A leértékelés elsősorban azt jelenti, hogy ezek az országok saját pénzükért az eddiginél drágábban vásárolhatnak. Egy angol fontért pl. ma 30%-kal kevesebb élelmiszert, nyersanyagot stb. lehet vásárolni, mint eddig. Ugyanakkor az amerikai kereskedő olcsóbban vásárolhat a marshallországokból. Ma pl. nem egészen 3 dollárt fizet azért az áruért, amelyért a leértékelés előtt 4 dollárt kellett adnia.

A leértékelés tehát jó üzlet az amerikai tőkéseknek. Annál rosszabb üzlet azonban Anglia és a többi marshall-ország dolgozói számára. Az angol kormány és a többi marshall-kormányok is, a dolgozók bőrére csináltak vásárt az amerikai tőkésekkel.

A drágább behozatalt a dolgozókkal úgy fizettetik meg, hogy felemelik a közszükségleti cikkek árát és csökkentik a munkabéreket. Angliában pl. a leértékelést követően rögtön felemelték a kenyér, a cukor és más közszükségleti cikkek árát.

A font leértékelése csak súlyosbítja a tőkés világ egyre jobban éleződő válságát. Élezi az ellentéteket a tőkések és a dolgozók közt, de a tőkések egymásközti ellentéteit is.

A Marshall-terv 19 országa hasonlít 19 vízbefúlóhoz, aki mind a másik hátán remél szárazra jutni.

A gazdasági függőség elkerülhetetlenül a politikai függetlenség elvesztéséhez vezet. A Marshall-„segély" ára az ország függetlensége. A nyugateurópai országok reakciós kormányai az amerikai imperialisták parancsa szerint működnek. Az USA határozza meg e kormányok összetételét és azt a politikát, amit folytatniok kell. Az európai tőkések félnek a néptől, félnek a demokratikus, forradalmi erők növekedésétől és eladják országuk nemzeti függetlenségét. Az európai tőkések arra számítanak, hogy az amerikai imperialisták segítségével hatalmon maradhatnak. A vészharang azonban már megkondult a fejük felett. A marshallizált országok dolgozói élet-halál harcot folytatnak a létért, a nagyobb darab kenyérért. Harcolnak a béke, a demokrácia megvédéséért, harcolnak a szocialista tábor győzelméért. Ezekben a harcokban kovácsolódik ki a munkásosztály egysége, az egész dolgozó nép egysége a forradalmi párt, a Kommunista Párt mögött.

Az Atlanti-Szerződés is az amerikai imperialisták háborús célját szolgálja.

Az ú. n. Atlanti-Szerződés az Egyesült Államoknak és csatlósainak támadó, katonai szövetsége a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen.

Ez a szerződés a szabad nemzetek függetlenségének megsemmisítésére, a haladó mozgalmak letörésére és a reakciós

erők uralmának biztosítására irányul szerte a világon. Ez a szerződés ellentétben van a Szovjetunió és Anglia, a Szovjetunió és Franciaország között kötött szerződésekkel, melyekben az érdekelt államok kötelezték magukat arra, hogy „nem kötnek semmiféle olyan szövetséget és nem vesznek részt semmiféle olyan koalícióban, amely a szerződő felek egyike ellen irányul." Ellentétben van a háború alatti nemzetközi megállapodásokkal. És főleg: ellentétben van a békével, ellentétben van a világ népeinek életérdekeivel.

A szerződés elsősorban a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni támadást készíti elő. De közben megsemmisíti Amerika csatlósainak látszat-függetlenségét is, katonai támaszpontok rendszerét építi ki Európában, állandósítja az amerikai katonai megszállást Nyugat-Európában. — Mint a Szovjetunió emlékirata megállapítja: „Az Észak-Atlanti Szerződés célja azoknak az államoknak a megfélemlítése, amelyek nem hajlandók alávetni magukat a világuralomra törő angol-amerikai csoportosulás parancsainak." Majd így folytatja a Szovjetunió jegyzéke: „Az ilyen világuralmi törekvések tarthatatlan voltát a második világháború is megerősítette, amely az ugyancsak világuralomra törő fasiszta Németország szétzúzásával végződött."

Az Atlanti Szerződés kitervelői, az amerikai imperialisták, azt a sorsot szánták a világ népeinek, amit Hitler: 50 millió (vagy több) ember halálát a harctereken és a békés városokban, s a megmaradtak számára rabszolgaságot. De az Atlanti Szerződés kitervelőire Hitler sorsa vár, s ha az Atlanti Szerződéshez csatlakozó államok Hitler csatlósainak útját választják: Hitler csatlósainak sorsa vár reájuk.

Az Atlanti-szerződéssel Amerika beleszólása a nyugat-európai kapitalista országok belügyeibe még erősödik. Az amerikai imperialisták fel akarják falni csatlósaikat is. Ez a terv azonban egyre élesedő ellentéteket idéz elő az imperialista táboron belül. Annak ellenére, hogy állandóan hangoztatják egységüket, a valóságban késhegyig menő harc folyik az imperialista hatalmak között. Csak egy dolog van, ami összetartja őket: a félelem. Félnek az egyre erősödő Kommunista Pártoktól, az öntudatosodó munkásosztálytól, a szabadságukért fegyvert fogó gyarmati népektől, s nem utolsó sorban félnek a világbéke őrétől, a hatalmas Szovjet-

unlótól. Látják, hogy a béketábor, a demokratikus tábor erői napról-napra erősödnek s érzik, hogy ez az imperializmus bekövetkező halálát is jelenti.

AZ IMPERIALISTÁK SEGÉDCSAPATAI

A jobboldali szocialisták,
az imperialisták láncos kutyái.

A demokrácia és a szocializmus elleni harcban az imperialisták felhasználják a munkásosztály árulóit, a jobboldali szocialistákat. A jobboldali szocialisták sokat kiabálnak arról, hogy ők a szocializmus hívei és a munkások védelmezői. Valójában azonban már régen a munkásosztály gyalázatos árulói, a burzsoázia lakájai. A jobboldali szocialisták az imperialisták hű segítőtársai, s gazdáik megbízásából igyekeznek megbontani a munkásosztály egységét, megmérgezni a munkások öntudatát. Gondoljunk például Peyer Károlyra és elvetemült társaira, akik a földesurakkal és tőkésekkel esküdtek össze népi demokráciánk megdöntésére. Az volt a céljuk, hogy megbontsák a magyar munkásosztály egységét és visszaállítsák a tőkések és földbirtokosok uralmát.

A jobboldali szocialisták főkolomposai — Blum és Ramadier Franciaországban, Atlee és Bevin Angliában, Schumacher Németországban, Saragat Olaszországban és a többiek — segítenek az amerikai imperializmusnak abban, hogy Európát uralma alá hajtsa. Aljasul elárulják saját országuk nemzeti érdekeit. Ma már azonban a szocialista pártokhoz tartozó munkások is megértik, hogy a jobboldali szocialisták a tőkéseket szolgálják. Egyre többen tagadják meg a jobboldali vezetők áruló politikáját és egyre határozottabban követelik a kommunistákkal való együttműködést. Például, míg Franciországban a CGT-nek, a kommunisták vezetése alatt álló szakszervezetnek 5 millió tagja van, a jobboldali szociáldemokrata vezetése alatt álló Force Ouvriere szakszervezet mindössze 300.000 tagot számlál. A jobboldali szocialisták áruló politikája mind nagyobb felháborodást vált ki a munkásosztályból.

A fekete reakció
a háborús uszítók szolgálatában.

Az imperialisták egy másik támasza a Vatikán. A Vatikán kiterjedt egyházi szervezetét az imperialisták szolgálatába állítja a dolgozó nép̈pel szemben. A fekete reakció a vallásos hitnél fogva próbálja a katolikus tömegeket szembefordítani a Szovjetunióval, a békeháborral, a kommunistákkal, — mindenkivel, aki a béke megvédéséért harcol. Eszközeiben nem válogatós. Fegyvertárában szerepel a hívő tömegek megfélemlítése, a Szovjetunió és a népi demokratikus országok nyílt gyalázása, rágalmazása, az imperialisták dicsőítése. De ezen túl a Vatikán az egyházi szerveket felhasználja kémkedésre, demokráciaellenes összeesküvésre, vagy annak elősegítésére.

A Mindszenty-per annakidején lerántotta a leplet a Vatikán reakciós, békeellenes tevékenységéről is. Mindszenty meg akarta dönteni a demokratikus köztársaságot, s visszaállítani a királyságot. Ez nemcsak azt jelenti, hogy népi demokráciánk minden eredménye: a földreform, a gyárak államosítása stb. elveszett volna. Mindszentyék imperialista gazdáik érdekeinek megfelelően az országot kiszakították volna a béketáborból és az imperialisták gyarmatává tették volna. A hívő tömegek azonban egyre tisztábban látják a Vatikán politikáját. Látják, hogy vallásosságukat a Vatikán aljas, népellenes célok érdekében kihasználja. Ennek a felismerésnek az az eredménye, hogy a pápa kiátkozó fenyegetőzése ellenére is szilárdan követik a Szovjetuniót, az imperialisták háborús törekvéseivel szemben.

A TITÓ BANDA AZ IMPERIALISTÁK ROHAMCSAPATA

Az amerikai imperialisták egyik legveszélyesebb rohamcsapata a Titó-banda.

Titóék ma már pőrére vetkőzve, a maguk áruló, aljas mivoltukban állnak a világ dolgozóinak színe előtt. Lelepleződtek mint az imperialisták fizetett kémei, mint az imperialisták rohamcsapata. Titóék „vezérkaráról" kiderült, hogy csupa Gestapó-ügynökből és amerikai, angol, francia

kémekből tevődik össze. 1941-ben a Gestapó vagy 150 kémet küldött Jugoszláviába. Ezek és hasonló kémek vannak ma uralmon Jugoszláviában.

A Tító-banda már a háború alatt az imperialisták szolgálatában állt.

Titóék árulása, kémkedése tehát nem újkeletű. A Rajk-féle kémbanda vallomásaiból kiderül, hogy már a háború folyamán, amikor a jugoszláv nép minden áldozatot meghozott szabadsága védelmére, — Titóék az amerikai-angol kémszolgálatban álltak, s elárulták népük szabadságharcát. Az angol és amerikai imperialisták már 1943-ban kiépítették kapcsolataikat Titóékkal. Céljuk az volt, hogy Titóék segítségével megakadályozzák Jugoszlávia és a többi délkelet-európai országok felszabadulását a tőkés és földesúri elnyomás alól. A Balkánon már ekkor erős szovjetellenes, imperialista hadállást akartak kiépíteni a Szovjetunió hátában és a balkáni országokat gyarmataikká akarták tenni. Ehhez az kellett, hogy ezeket a népeket szembeállítsák a Szovjetunióval, mert tudták, hogy terveiknek egyik legfőbb akadálya: a dolgozó tömegek szeretete és ragaszkodása a Szovjetunió iránt. Titóéknak ezért az amerikai imperialisták azt az aljas szerepet szánták, hogy a balkáni országokat a jugoszláv kémszervezet fokozatosan szembeállítsa a Szovjetunióval és átvigye az imperialisták táborába. Tító és „vezérkara" jó szövetségesnek, méltó társnak bizonyult az amerikai imperialisták számára. Titóék már akkor éppúgy gyűlölték a Szovjetuniót, éppúgy ellenségei voltak a szocializmusnak, mint megbízóik, az angol-amerikai imperialisták. Ezért szorította háttérbe a Tító-klikk a háború folyamán a jugoszláv nép igazi vezetőit, a kommunistákat. Ezért küldték Titóék a becsületes, áldozatkész hazafiakat, a kommunistákat azokra a legveszélyesebb helyekre, ahol biztos halál várt rájuk. Ezért igyekeztek a görög ellenállási mozgalom vezető szervét, az Elaszt is a jugoszláv kémszervezet kezébe kaparintani, s a görög nép ellenállási mozgalmát szétzüllleszteni.

Ebben az időben Titóéknak még sikerült a fasizmus elleni harc dicsfényébe burkolózni. Aknamunkájukat fasisztaellenes, szovjetbarát, kommunista mezben végezték,

mert tudták, ha színt vallanának, elsöpörné őket a jugoszláv nép haragja. Valódi céljaikat elleplezve igyekeztek [illegible] barátságszerető, és a Szovjetunióhoz hűséges népük bizalmába férkőzni.

A jugoszláv nép
a Tito-banda rablláncán.

A háború befejezése után is kommunistának álcázták magukat, hogy így leplezzék árulásukat.

Az volt a céljuk, hogy népük forradalmi erőit letörjék és a kapitalista erőket feltámasszák Jugoszláviában. Ezért a kommunista Pártot, — mely a munkásosztály élcsapata és vezeti a szocializmus építéséért folyó harcot, tudatosan szétzüllesztették, feiszámolták. Jugoszláviát az imperialisták gyarmatává tették. De ezzel nem elégedtek meg. Ugyanezt akarták megtenni a népi demokratikus országokkal is. Széles kémhálózatot építettek ki a népi demokrácia országaiban. Ezek a kémhálózatok, mint a Rajk-banda köréből is kiderül, bomlasztani igyekeztek a népi demokrácia országainak vezető erejét, a kommunista pártokat. A kommunista pártokat — éppúgy, mint Jugoszláviában — imperialista ügynökök vezetése alá akarták helyezni. Azt akarták, hogy ezek az ügynökök észrevétlenül, a dolgozó tömegek becsapásával, fordulatot hajtsanak végre, a kapitalista erőkre támaszkodva állítsák vissza a tőkések és földesurak uralmát, és vigyék át ezeket az országokat a Szovjetunió, a béke táborából az imperialisták táborába. Arra számítottak, hogy mire a tömegek felocsúdnának, a népi demokráciákban már ismét a kapitalista erők kerekednének felül.

A Tájékoztató Iroda határozata azonban óriási csapást mért terveikre. A Tájékoztató Iroda leleplezte a Tito-klikket. Ezután a leleplezés után Titóéknak egyre nehezebbé vált, hogy valódi arculatukat eltakarják a dolgozók előtt. De még ekkor is alakoskodtak. Nem mertek nyíltan szembefordulni a Tájékoztató Iroda határozatával, mert rettegtek népüktől, mely a fasizmus elleni harcban megtanulta szeretni és tisztelni a Szovjetuniót. Ezért először csak bírálattal illették a Tájékoztató Iroda határozatát. Később már „rágalmazás"-ról beszéltek, de még mindig nem merészelték

nyíltan támadni a Szovjetuniót. Utána azonban fokozatosan arról kezdtek beszélni, hogy a Szovjetunió felelős azért, hogy a jugoszláv építési tervek eredménytelenek és hogy a jugoszláv dolgozók életszínvonala rohamosan rosszabbodik. Titóék azt remélték ettől a hazug propagandától, hogy a jugoszláv néppel meg fogják tudni gyűlöltetni a Szovjetuniót. Ezzel a hazug propagandával akarták igazolni azt, hogy miért szolgálják ki lakáj módjára az amerikai imperialistákat.

A Tájékoztató Iroda határozata után Titóék még erőteljesebben folytatták aknamunkájukat. Befelé, saját dolgozó tömegeik felé olyan terrort alkalmaztak és alkalmaznak, amely azonos Hitler módszereivel. A dolgozók legjobbjait, akik hívek a szocializmushoz, a Szovjetunióhoz, akik meg akarják őrizni népük függetlenségét, bebörtönzik vagy kegyetlenül meggyilkolják. Elég, ha valakiről kiderül, hogy helyesli a Tájékoztató Iroda határozatát, máris börtönbe vetik és meggyilkolják.

Míg a kizsákmányoló kulákok egyre több kedvezményt kapnak, a munkások éhbérért kénytelenek dolgozni. Azoknak a becsületes jugoszláv dolgozóknak, akik hősi harcot folytattak a német fasiszták ellen, volt SS-legényeket ültetnek a nyakára, mint „munkavezetőket". A munkásokat munkatáborokba kényszerítik. A betegektől, a munkaképtelenektől megvonják az élelmiszerjegyeket, ami egyet jelent az éhhalálra ítéléssel. A dolgozók életszínvonala ellen Titóék nap mint nap új támadást intéznek. A dolgozók fokozódó elégedetlenségére letartóztatásokkal, börtönnel, még keményebb terrorral válaszolnak.

De egyre nyíltabban fokozzák támadásaikat a Szovjetunió ellen is. Kenyéradó gazdájuk, az amerikai imperialisták parancsára rágalmazzák, gyalázzák a Szovjetuniót.

A Tájékoztató Iroda leleplező határozata fordulatra késztette a Tító-bandát kémtevékenységében. A határozat után már nem remélték, hogy észrevétlenül hatalomra tudják segíteni a népi demokratikus országokban kémeiket és cinkostársaikat. Ezért hozzáláttak, hogy fegyveres katonai erővel, nyílt erőszakkal döntsék meg a dolgozó nép uralmát a népi demokratikus országokban.

Fasiszta módszerek a Titó-banda fegyvertárában a népi demokrácia országai ellen.

A Rajk-féle kémbanda pöre fény derít arra, hogy Titóék az amerikai és angol imperialisták megbízásából és velük egyetértésben kémeket és bérgyilkosokat küldtek a népi demokráciák országaiba, hogy kémkedéssel, gyilkossággal, katonai erővel előkészítsék a népi demokráciák fegyveres meghodítását és gyarmatosítását.

A Rajk-banda vallomásából kiderül pl. hogy Titóék fegyveresen meg akarták szállni Magyarországot. Magyar egyenruhába öltöztetett jugoszláv katonákkal, horthysta csendőrökkel, nyilasokkal akarták végrehajtani aljas tervüket. Bérgyilkosokkal meg akarták gyilkoltatni népünk legjobb vezetőit, Rákosi, Farkas, Gerő elvtársakat. Országunkat gyarmattá akarták tenni. Erre vonatkozólag Titóék megállapodtak Rajkkal, a bandavezérrel, hogyha céljukat sikerül elérni, akkor a magyar kül- és belpolitikai kérdéseket a Tító-banda fogja irányítani. Megállapodtak abban, hogy a honvédség kérdéseit „összhangba" hozzák Jugoszlávia érdekeivel, és a magyar ipar a jugoszláv gazdasági tervek végrehajtására „áldozatot" fog hozni. Mi ez, ha nem országunk leigázásának, gyarmatosításának terve.

A Szovjetunió jegyzékei és a Rajk-féle kémbanda leleplezése bebizonyították, hogy Titóék az imperialisták parancsai szerint végzik gyilkos munkájukat. Az egész világ előtt lelepleződtek Titóék és imperialista megbízóik fasiszta módszerei, háborús tervei. A Tító-banda leleplezése megerősíti a dolgozó tömegekben azt a tudatot, hogy az ellenük folytatott harc a békéért, a szocializmusért folyik. Megerősíti azt a tudatot, hogy Titóék és cinkosaik egyek az imperialistákkal, hogy minden dolgozónak a Szovjetunió-vezette béketáborban van a helye.

Titóék árulása és ennek az árulásnak leleplezése a jugoszláv népet harcbaviszi a Tító-klikk rémuralma ellen. A jugoszláv nép egyre határozottabban felismeri Titóék igazi arcát. A jugoszláv hazafiak már szervezik az ellenállást Titóék terrorjával szemben. „A fasiszták terrorjára mi egyszer már megfeleltünk, — írják az egyik jugoszláv vasúti műhely munkásai. — Most is megerősítjük sorainkat, szer-

vezzük illegális munkánkat, hogy országunkat visszavezessük a Szovjetunió és a népi demokráciák testvéri táborába."

Ebből a levélből az elnyomott jugoszláv nép hangja szólal meg. Nem kétséges, hogy ebben a harcban a jugoszláv nép, a demokratikus tábor fog győzni, és Titóék lakolni fognak gaztetteikért.

Az imperialisták kémszervezetének magyarországi ügynöksége, Tito cinkostársa volt Rajk és gaz-bandája is. Rajkék szégyenteljes bukása, veresége Titóéknak, s az imperialistáknak is.

A Tito—Rajk-banda az imperialisták megbízásából meg akarta dönteni a munkások és dolgozó parasztok államát. Meg akarták gyilkolni népünk legjobbjait. Vissza akarták adni a földet az ezerholdasoknak, a gyárakat és a bányákat a tőkéseknek. Újra a magyar nép nyakára akarták ültetni a csendőröket és szolgabírákat, a nyilas terrorlegényeket, az úri tiszteket. Meg akarták semmisíteni országunk függetlenségét, az amerikaiak és a Tito-banda szolgaságába akarták süllyeszteni népünket. Országunkat szembe akarták állítani a Szovjetunióval, a szocializmus és a béke biztosítékával, népünket ki akarták szakítani a béke táborából és át akarták vinni a háborús uszítók táborába.

Az imperialisták aljas tervei azonban kudarcba fulladtak. Hála Rákosi elvtárs bolsevik éberségének és népi demokráciánk erejének, i 'ejekorán véget vetettünk Rajkék garázdálkodásainak. Rajkék bandáját megsemmisítette dolgozó népünk igazságszolgáltatása.

Az imperialisták okulhatnak lakájaik sorsából. Megtanulhatják, hogy a kémek és gyilkosok semmiféle mesterkedésével nem lehet feltartóztatni a dolgozó tömegeket a szocializmus felé haladó útjukon.

Az imperialisták hazug propagandája a háború szolgálatában.

Az amerikai imperialisták háborút előkészítő törekvéseikben eszközként használják a Szovjetunió megrágalmazását. Sajtójukon, rádiójukon, a jobboldali szociáldemokratákon, a Vatikánon és a Tito-bandán keresztül a legválogatottabb rágalmakat terjesztik a Szovjetunióról. Céljuk ezzel az,

hogy saját dolgozóik figyelmét eltereljék a növekvő bajokról, a válságról. A Szovjetunió azonban már létével, a felépült szocializmussal is utat és példát mutat a tőkés országok dolgozóinak. A Szovjetunió békepolitikája az elnyomottak egyre nagyobb tömegét fordítja a háborús uszítók ellen. Ezt akarják az imperialisták ellensúlyozni a szovjetellenes hazugságok, rágalmak özönének terjesztésével.

A tömegek szemét azonban nem lehet bekötni. A tények agyonütik az imperialisták rágalmait. A dolgozók látják, hogy amíg a tőkés országokban válság van, az életszínvonal egyre mélyebbre süllyed, ezzel szemben a Szovjetunióban és a népi demokratikus országokban a szocializmust építik.

* * *

A SZOVJETUNIÓ A DEMOKRATIKUS TÁBOR ÉLÉN KÖVETKEZETESEN HARCOL A BÉKÉÉRT

A demokratikus tábor legfőbb ereje, a haladó emberiség reménysége és élcsapata a világ első szocialista állama, a hatalmas Szovjetunió. Ebbe a táborba tartoznak a népi demokratikus országok, ehhez csatlakoznak a gyarmati és függő helyzetben lévő országok népei, akik szabadságukért és függetlenségükért harcolnak az imperialisták ellen. A béke tábora minden országban a demokratikus, a haladó erőkre támaszkodik. Nem véletlenség, hogy a demokrácia és a szocializmus erőinek élén mindenütt a Kommunista Pártok állanak.

A demokratikus tábor célja a demokrácia megerősítése, a népek függetlenségének megvédése és a tartós béke biztosítása. A Szovjetunió a hatalmas támasza és biztosítéka az emberi haladás ügyének és ezért köré tömörülnek mindazok az erők, amelyek a békéért, a demokráciáért, a szocializmusért harcolnak. A Szovjetunió igaz barátja minden, a kapitalizmus ellen harcoló elnyomott és leigázott népnek. A szovjet nép melegen együttérez a gyarmatok és félgyarmatok népeinek felszabadító háborújával. A népi demokratikus országokat nemcsak felszabadította a Szovjetunió, hanem ezek az országok azért haladhatnak biztosan a szocializmus útján, mert a Szovjetunióra támaszkodnak, a Szovjetunió barátai

segítségével haladnak előre a győzelem útján. A Szovjetunió születése óta harcol a békéért. Ez a következetes békepolitika abból adódik, hogy a Szovjetunió szocialista állam. A Szovjetunió életeleme a béke, — így biztosíthatja a szocializmus építését. A Szovjetunió nem tör más országok szabadságára, ellenkezően: védi azt. Nem folytat hódító politikát, nem háborút akar, hanem a népek békés együttműködéséért harcol.

A SZOVJETUNIÓ KÖVETKEZETESEN HARCOL A BÉKÉS NEMZETKÖZI EGYÜTTMŰKÖDÉSÉRT

Sztálin elvtárs 1944-ben, amikor a fasiszta Németország feletti győzelem órája közeledett, a következőket mondotta: „Nagy történelmi feladatot valósítunk meg akkor, amikor megnyerjük a Németország elleni háborút. A háború megnyerése azonban még nem jelenti a népek számára a tartós béke és a reményteljes biztonság biztosítását a jövőben. A feladat nemcsak az, hogy megnyerjük a háborút, hanem az is, hogy lehetetlenné tegyünk minden új támadást és minden új háborút, ha nem is örökre, de legalábbis hosszú időre." A Szovjetunió már a Nagy Honvédő Háború idején kidolgozta a béke megőrzésének tervét. Sztálin elvtárs rámutatott arra, hogy Európa népeit fel kell szabadítani a fasiszta hódítók igája alól; segíteni kell ezeket a népeket abban, hogy ismét szabadok és önállóak legyenek. Teljes jogot és szabadságot kell biztosítani számukra, hogy kormányzati rendszerüket meghatározzák; szigorúan meg kell büntetni minden háborús bűnöst; Európában olyan rendszert kell bevezetni, mely lehetetlenné teszi, hogy a fasizmus támadó szelleme érvényesüljön; létre kell hozni a népek tartós együttműködését a kölcsönös bizalom és a kölcsönös segítség alapján.

A Szovjetunió ezeknek a sztálini elveknek megfelelően harcol ma is a békéért.

Az angol—amerikai imperialistáknak azonban semmiképpen sem felel meg a tartós béke. Az USA és Anglia imperialistái felrobbantják a népek közötti békés együttműködést, lábbal tapossák más országok függetlenségét, megsemmisítik a demokratikus rendet, támogatják a fasiz-

must, rágalmazzák a Szovjetuniót és a népi demokratikus országokat.

A Szovjetunió a béke érdekében arra törekszik, hogy ártalmatlanná tegye a két fő támadót, akik a második világháborút kirobbantották: Németországot és Japánt. Ezért követeli ezeknek az országoknak lefegyverzését, a fasiszta maradványok teljes kiirtását. Ezért ad meg minden lehetőséget arra a maga részéről, hogy Németország meginduljon a demokratikus fejlődés útján. A németországi szovjet övezetben államosították a nehézipart, átadták a földesúri földeket a parasztoknak, a fasiszta bűnösök megkapták megérdemelt büntetésüket. A német demokratikus szervezetek a Szovjetunió segítségével komoly felvilágosító és nevelő munkát végeznek. Németország szovjet-övezete elindult a demokratikus fejlődés, a felemelkedés útján.

Más a helyzet a nyugati övezetekben. Itt meghagyták a hadiipart és a fasizmus maradványait. Az angol, amerikai és francia hatóságok a német nagytőkéseket, a fasiszta háborús bűnösöket a maguk szolgálatába állították. A tőkések hatalmas nyereségeket zsebelnek be, a nép pedig nyomorog. Üldözik a német demokratikus szervezeteket, s támogatják a reakciós erőket. Fel akarják éleszteni a nyugat-németországi hadiipart, a német népet ágyútöltelékké akarják tenni. Németországot az USA katonai és ipari támaszává akarják kiépíteni, hogy a Szovjetunió és a népi demokráciák ellen felvonulási területként használhassák fel. Az imperialisták ketté akarják szakítani Németországot. Ezt a célt szolgálja a Németország nyugati övezeteiben felállított, úgynevezett bonni különkormány. A kormányba hétpróbás reakciósokat, Hitlert-kiszolgált nácikat és angol-amerikai kémeket ültettek. A Szovjetunió tiltakozó jegyzéket küldött az imperialista hatalmakhoz. A jegyzék lerántja a leplet a bonni komédiáról, amikor megállapítja: „Az Egyesült Államok, Nagy-Britannia és Franciaország kormányai felborították a négy hatalom Németország demokratizálására és demilitarizálására vonatkozó közös határozatait és most ezt a demokráciaellenes politikát a külön nyugatnémet kormány megalakításával tetőzték be, amely kormányt a hitleri rendszer korábbi kiszolgálóinak kezébe adták." Az imperialisták kettéválasztási politikájukkal felrúgják az álta-

luk is aláírt megegyezéseket és igyekeznek elódázni a német egység megteremtését. A Szovjetunió ezzel szemben Németország demokratikus egységéért harcol. Ebben a küzdelemben a német dolgozók mind nagyobb tömegben támogatják.

A bonni komédia történelmi választás elé állította a német népet. Október 7-én megalakult a Demokratikus Német Köztársaság kormánya. A német nép életében sorsdöntő fordulat következett be. A demokratikus köztársaság kikiáltásával Németország hatalmas lépést tett nemzeti felemelkedésének biztosítása és a békeszerető országok legyőzhetetlen frontjához fűződő kapcsolatainak megszilárdítása útján.

A Szovjetunió ragaszkodik Japán lefegyverezéséhez. Sürgeti Japánban a demokratikus rendszer bevezetését, hogy Japán ne kezdhessen új háborút.

A Japánt megszállás alatt tartó amerikai csapatok azonban meghagyták a japán tőkések uralmát, s elnyomják a munkások és parasztok mozgalmait, rejtegetik a háborús bűnösöket, üldözik a demokratikus szervezeteket. Az USA Japánt is gyarmatává akarja tenni, haditámaszponttá akarja kiépíteni a Szovjetunió, Kína és Korea ellen.

Az Egyesült Nemzetek Szervezetében a Szovjetunió leleplezi az imperialisták szándékait. Harcol az ellen, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete az angol—amerikai imperialista politika eszközévé váljék. A Szovjetunió harcol a békés nemzetközi együttműködésért, a népek szabadságának, függetlenségének biztosításáért.

A Szovjetunió békepolitikáját alátámasztja hatalmas és egyre fokozódó ereje. Ereje a szocialista rendszerből fakad. A Szovjetunió társadalma nem ismeri embernek ember által való kizsákmányolását, mert felszámolta a kizsákmányoló osztályokat. Nem ismeri a válságot, a munkanélküliséget, mert szocialista termelést folytat.

A Szovjetunióban az 5 éves terv sikereinek eredményeképpen az 1949-es év második negyedében az előző évhez hasonlítva az acéltermelés 27%-kal emelkedett. A Szovjetunióban 1949-ben több mint 15%-kal több élelmiszert vásároltak, mint az elmult évben. Az egyéb árucikkek forgalma a tavalyihoz képest 27%-kal emelkedett. A sorozatos árleszállítások eredménye az, hogy az életszínvonal állandóan nő a Szovjetunióban és már jóval túlhaladta a

legutolsó békeév átlagát. Míg az Egyesült Államokban a termelés egyre inkább esik vissza, a szovjet ipar a menetközben kibővített új ötéves tervet 101%-kal teljesítette, ami annyit jelent, hogy egy év alatt az egész ipar termelése 20%-kal emelkedett. A Szovjetunióban már 25 esztendeje nem ismerik a munkanélküliséget. 1949 második negyedében 1,600.000-rel emelkedett az iparban foglalkoztatottak száma.

A Szovjetunió békepolitikáját alátámasztja az is, hogy az atombomba, amellyel az imperialisták fenyegetni és zsarolni akarták a béketábort, nem kizárólagos tulajdona többé az Egyesült Államoknak.

Molotov elvtárs már 1946-ban nyomatékosan megmondta, hogy „az egyik fél atombombájára a másik fél is atombombával és még valami mással is válaszolhat." Egy évvel később Molotov elvtárs kijelentette: „Az atombomba már régen nem titok többé!" Az imperialisták azonban a legutóbbi időkig abban a tévhitben ringatták magukat, hogy csak nekik van atombombájuk. A Szovjetunióban történő robbantási munkálatok, amelyek a nagyarányú építkezéseknél, — utak, csatornák, hidak építésénél folynak, végre meggyőzte őket arról, hogy a Szovjetunió birtokában van az atombombának. A Szovjetunió azonban a béke és az emberiség nevében követeli, hogy az Egyesült Nemzetek Szervezete tiltsa meg az atomfegyver használatát.

A Szovjetunió békepolitikájának nyomatékot ad az is, hogy a szovjet hadsereg a világ legerősebb hadserege. Nemcsak technikailag áll magasan fölötte minden hadseregnek, hanem szellemében is. A szovjet hadsereg a béke hadserege, a béke megvédésére, igazságos ügy védelmére áll készen s ezért legyőzhetetlen.

A világ dolgozó milliói a Szovjetunióban látják lefőbb reménységüket és a béke biztos őrét.

A NÉPI DEMOKRÁCIA ORSZÁGAI HELYTÁLLNAK A SZOVJETUNIÓ VEZETTE BÉKEFRONTON

A népi demokrácia országaiban is megsemmisült a régi, a kizsákmányoló rendszer. A népi demokrácia országaiban a dolgozó nép van hatalmon. A földesúri földeket

átadták a parasztoknak, államosították a nagyipart, a bankokat, a közlekedést, s rátértek a szocialista mezőgazdaság megteremtésének útjára. A népi demokrácia országaiban tehát új, kizsákmányolástól mentes világ, a szocializmus épül. Ezekben az országokban is a Kommunista Pártok vezetik a belső és külső ellenséggel szemben vívott harcot. A népi demokratikus országok létüket, fejlődésüket, szabadságukat a Szovjetuniónak köszönhetik. A Szovjetunió baráti segítsége nélkül ezek az országok nem haladhatnának a szocializmus útján.

A népi demokrácia országaiban sikerült a munkásosztály egységét megteremteni. Lengyelország, Bulgária, Csehszlovákia, Románia és Magyarország Kommunista és Szociáldemokrata Pártjai egységes munkáspártokba tömörültek. Ezek az egységes munkáspártok a marxizmus-leninizmus alapján állanak: kommunista pártok.

Az a tény, hogy az államhatalom a népé és hogy a nagyipar, a bankok a nép államának kezében vannak, lehetővé tette, hogy a népi demokrácia országai tervgazdálkodásra térjenek át. Ezekben az országokban terveket dolgoztak ki a népgazdaság helyreállítására és továbbfejlesztésére. Ezeket a terveket sikeresen valósítják meg. Csehszlovákiában pl. az ipari termelés 10%-kal, Magyarországon 30%-kal, Lengyelországban 51%-kal, Bulgáriában 75%-kal multa felül a háború előtti ipari termelés színvonalát. Romániában is jelentékenyen magasabb az ipari termelés színvonala a háború előttinél. Eredményesen fejlődik Albánia gazdasága is. Míg a kapitalista országokban a munkások reálbére állandóan és rohamosan csökken, addig nálunk és a többi népi demokratikus országban jelentősen emelkedik. Magyarországon pl. a gáz és a villanyáram, valamint a legkülönbözőbb ruházati cikkek ára csökkent. Lengyelországban, Romániában és a többi népi demokratikus országokban is jelentősen csökkent a kenyér, liszt és a különböző iparcikkek ára. Az árak csökkenése és a bérek növekedése következtében 1948-ban a reálbér Bulgáriában és Lengyelországban 10%-kal, Magyarországon 15—20%-kal növekedett.

A népi demokratikus országok felszabadultak a külföldi imperialisták elnyomása alól és független külpolitikát folytatnak. Baráti viszonyt hoztak létre a Szovjetunióval és

egymás között. Barátsági, együttműködési és kölcsönös segélynyújtási egyezményeket kötöttek. Ezek az egyezmények a népek függetlenségének tiszteletbentartásán alapulnak és az általános béke és biztonság erősítését szolgálják.

A népi demokratikus országok a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsán keresztül is mindjobban kimélyítik kapcsolataikat. A Tanács az önkéntesség elve alapján működik. Megalakulásakor kimondták: „A Kölcsönös Gazdasági Segítés Tanácsa csak az érdekelt ország beleegyezésével fogad el határozatokat." Ezek az országok tudják, hogy mit jelent a tőkés gazdasági rendhez való kapcsolódás. Jelenti a válságot, jelenti a gazdasági és politikai függőség bekövetkezését. Ezért mondja ki a Tanács: „Az USA, Anglia és néhány más nyugateurópai ország kormánya lényegében bojkottálja a kereskedelmi kapcsolatot a népi demokrácia országaival és a Szovjetunióval, nyilván, mert ezek az országok lehetetlennek tartják, hogy alávessék magukat országuk önállóságát és nemzetgazdasági érdekeiket sértő Marshall-terv parancsainak." Ezért emelkedik állandóan az ipari termelés, ezért nő az életszínvonal ezekben az országokban.

KÍNA FELSZABADULÁSA A BÉKETÁBOR GYŐZELME, AZ IMPERIALISTÁK VERESÉGE

A béketábor hatalmas győzelme és megerősödése a hős kínai nép felszabadulása az imperialisták elnyomása alól, a kínai népi demokrácia megszületése.

A gyarmati népek szabadságharcai között, hatásában és jelentőségében első helyen a kínai nép harca áll. Mi sem bizonyítja jobban az imperialisták gyarmati uralmának közeledő végét, mint ennek a négyszázötven millió lakosú országnak a felszabadulása.

Kína sok évtizeden keresztül félgyarmati, függő helyzetben volt a legnagyobb imperialista hatalmakkal szemben. Anglia, Japán, az USA és más országok tőkései a kínai földesurak és tőkések segítségével tervszerűen rabolták és zsákmányolták ki ezt a hatalmas országot. Kína dolgozói évtizedek óta szakadatlan küzdelmet folytatnak felszabadulásukért. Az 1917-es Nagy Októberi Szocialista

Forradalom alapjaiban rázta meg az imperializmus uralmát a gyarmatokon, így Kínában is. Az imperialisták és a kínai reakció mindent megtett a dolgozók harcának leverésére, a szabadságharc vérbefolytására. A Kuomintang, a kínai nagytőkések és földesurak pártja, karöltve a külföldi imperialista hatalmakkal, fegyveres erővel akarta felszámolni a függetlenségi harcot. Terveik azonban kudarcba fulladtak, mert a kínai nép a Kínai Kommunista Párt vezetésével szilárdan, kitartóan küzdött és már a két világháború között, a felszabadított területeken, népi demokratikus rendszert teremtett. Japán az 1930-as évek elején megtámadta Kínát. A Kínába betörő Japán imperialisták ellen is egyedül a Néphadsereg harcolt. A Kuomintang ugyanakkor visszavonult, erejét a Néphadsereg ellen tartogatta.

A japán imperialistákat a Szovjet Hadsereg szétzúzta. Ennek eredményeképpen Kína is felszabadult a japán elnyomás alól. Ezzel azonban nem ért véget a kínai nép harca.

Japán leverése után a Kuomintang az amerikai imperialisták segítségével hátbatámadta a kínai néphadsereget. Az amerikaiak saját részükre akarták megszerezni Kínát s ezért rengeteg pénzt, hadianyagot tömtek a Kuomintang hadseregébe, amerikai „kiképzőtiszteket", katonai szakértőket küldtek Kínába. Több, mint 6 milliárd dollárt költött az amerikai imperializmus arra, hogy a kínai nép harcát leverje. Az amerikai imperialisták és a kínai reakció számításai azonban halomra dőltek. Keresztülhúzta azokat a kínai nép sikeres, győzelmes szabadságharca.

A hős Kínai Kommunista Párt vezetésével a kínai nép történelmi jelentőségű győzelmet aratott. Felszabadították Kína területének túlnyomó részét s sikeresen folyik a még hátralévő területek felszabadítása. A felszabadított területeken felosztják a földesurak földjét a kínai parasztok között, államosítják a nagyipart, építik a nép hatalmát. 1949. október 1-én megalakult a kínai Népköztársaság központi kormánya. A kínai nép győzelme elválaszthatatlan a Szovjetuniótól, a népi demokratikus országoktól, a világ dolgozóinak harcától. Mao-Ce-Tung elvtárs, a Kínai Kommunista Párt főtitkára, a kínai nép vezére, ezzel kapcsolatban a következőket mondotta: „Ha nem létezett volna a Szovjetunió, ha nem aratott volna

győzelmet a fasisztaellenes második világháborúban, ha — ami szempontunkból különös fontossággal bír — nem semmisült volna meg a japán imperializmus, ha Európában nem jelentek volna meg az új demokrácia országai, ha Kelet elnyomott országai nem fokozták volna harcaikat, ha a néptömegek nem harcolnának az Egyesült Államokban, Angliában, Franciaországban, Németországban, Olaszországban, Japánban, és más kapitalista országokban az uralmon lévő reakciós klikk ellen, ha nem volna meg mind e tényező, a nemzetközi reakciós erők nyomása természetszerűleg lényegesen erősebb volna, mint amilyen erős most. Felvetődik a kérdés, kivívhatnók-e a győzelmet ilyen körülmények között? Természetesen, nem."

Kína népének győzelme jelentős a többi gyarmati ország felszabadító harcának szempontjából is. Példájával utat mutat a szabadságukért küzdő elnyomott népeknek.

Az Októberi Forradalom alapjában ingatta meg az imperializmus gyarmati uralmát. Attól kezdve nem tudott megszilárdulni a gyarmati rendszer. Kína népének győzelme hatalmas lépés előre az imperialisták gyarmati uralmának teljes felszámolása felé. A kínai nép győzelme szorosan kapcsolódik a világ dolgozóinak imperialistaellenes harcához. Kína felszabadulása súlyos vereséget jelent az imperialistáknak és nagymértékben erősíti a béketábort.

A TŐKÉS ORSZÁGOK DOLGOZÓINAK HARCA AZ IMPERIALISTÁK ELLEN A BÉKÉÉRT

A világ dolgozóit a Szovjetunió nagyszerű példája lelkesíti a szocializmusért és a békéért folyó harcban.

Azokban az országokban, ahová a háború végén az angol és amerikai hadseregek vonultak be, a dolgozók súlyos helyzetbe kerültek.

Görögországban az angolok és amerikaiak visszaállították a fasiszták hatalmát. A kis Görögországban a nép, a Kommunista Párt vezetésével felszabadító, demokratikus hadsereget szervezett. Hősiesen harcolnak az amerikai-angol imperialisták által felszerelt és irányított fasiszta csapatok ellen.

A nyugateurópai országok dolgozói hősies harcot vívnak az imperialisták ellen. Franciaországban és Olaszországban a demokratikus erőket amerikai parancsra kiszorították a kormányból. A hatalom ezekben az országokban teljesen a burzsoá reakció kezébe ment át.

A Marshall-terv segítségével az amerikai nagytőkések kezeik közé kaparintják a nyugateurópai országok gazdasági életét és ez a dolgozók sorsának súlyos rosszabbodását vonja maga után. A tőkés országok uralkodó osztályainak nemzetellenes politikája egyre növekvő elégedetlenséget vált ki a dolgozó tömegekből. A dolgozó tömegek nem akarnak sem a hazai, sem az amerikai-angol rabszolgatartók bilincseiben görnyedni. Az imperialisták politikája a dolgozók növekvő ellenállásába ütközik.

Franciaország, Olaszország és más nyugateurópai államok munkásosztálya egyik sztrájkot a másik után vezeti a tőkések ellen. 1948 őszén folyt le Franciaországban a bányászok általános sztrájkja. A francia bányászok hősiesen visszaverték a fasiszta rendőrség és katonaság támadásait. Olaszországban 1948 nyarán, a Togliatti elvtárs ellen elkövetett merénylet hírére általános sztrájk tört ki. Olaszország valamennyi városában tömegtüntetéseket rendeztek a felháborodott dolgozók.

De egyre erősödik az ellenállás a dolgozó tömegek részéről Amerikában és Angliában is. Az angol dokkmunkások sztrájkja, a Ford-üzem 100.000 munkásának hetekig tartó bérharca mind azt mutatja, hogy a munkásosztály itt is egyre határozottabban veszi fel a harcot kizsákmányolói ellen. 1949 júniusában félmillió bányász sztrájkolt Amerikában. Október elején több, mint egymillió acélipari munkás lépett sztrájkba. E küzdelmeket mindenütt a Kommunista Párt vezeti. A munkásosztály a Kommunista Párttal az élén bátran szembeszáll a háború előkészítésének és a népek rabláncrafűzésének imperialista tervei ellen.

A béketábort erősítik a gyarmati népek hősi küzdelmei. A gyarmati népeket a Szovjetunió példája lelkesíti. A gyarmati népek látják, hogy csak a szocializmusban valósulhat meg a népek teljes egyenjogúsága és testvéri szövetsége. A Szovjetunió példája, győzelme a fasizmus felett és következetes harca a békéért, a második világháború után

a nemzeti felszabadító mozgalmaknak hatalmas fellendülését eredményezte.

Anglia, Hollandia és más imperialista országok tőkései a második világháború idején azt ígérték, hogy szabadságot és függetlenséget adnak a gyarmati népeknek. Ezzel az volt a céljuk, hogy megőrizzék gyarmataikat, hogy megszerezzék a gyarmati népek támogatását. Igéreteiket azonban a háború után nem tartották be. A háború után a szétvert fasiszta hódítók helyett a gyarmatokon újra megjelentek a régi gyarmatosítók: az angolok, a franciák, a hollandok. A gyarmati országokba benyomultak az amerikai imperialisták is. A gyarmati népek harcbaszállnak elnyomóik ellen. E harcban megnőtt a munkásosztály szerepe, fokozódik a Kommunista Pártok befolyása.

A vietnami hazafiak, akik a japán hódítók ellen hősiesen harcoltak, rögtön a japánok kiűzése után, 1945-ben népi hatalmat létesítettek. A francia gyarmatosítók azonban megkísérelték, hogy Vietnámot újra gyarmati sorba taszítsák. Vietnam népe azonban fegyverrel kezében veri vissza a hódítókat, fegyverrel kezében védi szabadságát és függetlenségét. A francia imperialisták támadásai kudarcba fulladnak.

Kitartó harcot folytatnak az imperialisták ellen Indonézia, Burma és több más gyarmati ország népei is. Az imperialisták ezeknek a népeknek nemzeti-felszabadító mozgalmát is fegyveres erőszakkal akarják elnyomni. Hódító törekvéseik azonban a népi tömegek hősies és kitartó ellenállásába ütköznek.

A KOMMUNISTA PÁRTOK A NÉPTÖMEGEK ÉLÉN A BÉKÉÉRT

A békéért folyó harc vezetői minden országban a Kommunista Pártok. A világ kommunista pártjai előtt a példakép a harcokban megedzett Szovjetunió Kommunista (bolsevik) Pártja, Lenin—Sztálin pártja.

A Kommunista Pártok megalakulásuk óta elszánt és következetes harcosai az emberi haladásnak. E küzdelem-

ben a Kommunista Pártok megerősödtek, megedződtek és hatalmas erővé nőttek. Sztálin elvtárs erről a következőket mondotta: „A kommunisták befolyásának növekedését nem lehet véletlennek tekinteni. Ez teljesen törvényszerű jelenség. A kommunisták befolyása azért nőtt, mert a fasizmus európai uralmának nehéz éveiben a kommunisták bátor, önfeláldozó harcosoknak bizonyultak a fasiszta rendszer ellen, a népek szabadságáért folytatott harcban."

20—25 évvel ezelőtt a Kommunista Pártok létszáma kb. 500.000 volt a kapitalista országokban. Ma a Szovjetunión kívül a Kommunista Pártok több mint 18 millió tagot számlálnak.

A Kommunista Pártok Tájékoztató Irodája.

1947 szeptemberében Lengyelországban összegyűltek a Szovjetunió vezetésével több ország kommunista pártjainak képviselői. Megtárgyalták a nemzetközi helyzetet és azt a feladatot állították a Kommunista Pártok elé, hogy szervezzék meg és vezessék a dolgozók millióinak harcát az Európa leigázására irányuló amerikai tervek ellen. Azt a feladatot tűzték ki, hogy egyesítsenek minden demokratikus erőt az új háború elleni harcra, a békéért.

A Kommunista Pártok képviselőinek értekezlete létrehozta a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodáját. A Tájékoztató Irodán keresztül a kommunista pártok kicserélik tapasztalataikat és kölcsönös megegyezés alapján egybehangolják tevékenységüket. A Kommunista Pártok Tájékoztató Irodája újságot is ad ki, „Tartós békéért, népi demokráciáért" cím alatt. A „Tartós békéért, népi demokráciáért" születése pillanatától a béke és a demokrácia erőinek harcos lapja.

A Tájékoztató Irodának nagy szerepe volt a Jugoszláv Kommunista Párt áruló vezetőinek leleplezésében is. A Tájékoztató Iroda megalakítása döntő fordulatot jelentett a népi demokráciák életében, és az imperializmus elleni harcban. A világ kommunistái a Tájékoztató Iroda megalakulása óta még összébb zárják soraikat és még keményebben, még jobban felvértezve harcolnak az imperialisták és aljas ügynökeik ellen a békéért és a szocializmusért.

A demokrácia és a szocializmus egyesült erői sokkal hatalmasabbak, mint a velük szembenálló imperialista tábor. A világimperializmus erői meginogtak. A kapitalizmus országaiban egyre nő a kommunista pártok és a demokratikus mozgalmak ereje.

Mind fényesebben lángol fel a gyarmati és függő helyzetben lévő országok népeinek felszabadító harca. Élesednek az ellentétek az egyes tőkés országok között is. Az imperialista rablók mindegyike a másik számlájára akar gazdagodni. Egymással marakodnak a gyarmatokért és a piacokért.

A demokratikus tábor erői azonban mind egységesebbé válnak. Az egész világon nőnek a béke, a demokrácia, a szocializmus harcosainak sorai. A második világháborúban a dolgozó tömegek sokat tanultak. Az egyszerű emberek milliói a háború alatt férfiasan harcoltak a fasizmus ellen. Megedződtek ebben a háborúban, politikai öntudatuk megnőtt.

A dolgozók, — miután már kijárták a fasizmus elleni harc nagy iskoláját, miután saját bőrükön tanulták meg, mi a fasizmus, egyre szorosabban tömörülnek a munkásosztály, a kommunista pártok, a Szovjetunió mögé. Ezt tükrözi vissza az, hogy a Szovjetunió vezette békemozgalom egyre szélesedik. A párizsi és prágai béke-világkongresszus küldöttei több, mint 600 millió dolgozót képviseltek. Határozottan és élesen elítélték a háborús uszítók politikáját és felszólították a világ népeit a békéért folyó harc fokozására. Szerte az egész világon békekonferenciákat tartanak a dolgozó milliók a háborús uszítók megfékezésére. A békéért folyó nemzetközi harcot támogatják a világ dolgozóinak nemzetközi szervezetei: a Szakszervezeti Világszövetség, a Demokratikus Nők Világszövetsége és a Demokratikus Ifjúsági Világszövetség, mely utóbbi, 1949 nyarán tartotta harcos, nagysikerű találkozóját és kongresszusát hazánkban. A dolgozó tömegek döntő harcra kelnek az imperializmus ellen, mely azzal fenyegeti a világot, hogy új háború örvényébe taszítja.

Molotov elvtárs ezzel kapcsolatban a következőket mondotta: „A kapitalizmus az emberi haladás akadályává

lett. Az imperializmus már eddig is két világháborúhoz vezető kalandorpolitikájának folytatása a békeszerető népek számára a legnagyobb veszély. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom felnyitotta a népek szemét, megmutatta, hogy a kapitalizmus korszaka a végét járja. Megmutatta, hogy megnyílt az általános béke és a népek hatalmas előrehaladásának az útja. Az ingatag talajon álló imperialisták görcsös erőfeszítései sem menthetik meg a kapitalizmust a közeledő végtől. Olyan korszakban élünk, amikor minden út a kommunizmushoz vezet."

A kommunizmus hatalmas erővé fejlődött. A kommunizmus zászlajához az egész világon új harcosok milliói csatlakoznak. Az emberiségnek a kommunizmus felé haladó mozgalma élén a Szovjetunió halad.

A Szovjetunió az elnyomás és kizsákmányolás ellen, a szocializmusért és békéért harcolók élcsapata. A tőkés országok dolgozói előtt a Szovjetunió példája ragyogóan mutatja a szocialista rendszer fölényét a kapitalizmussal szemben. A Szovjetunió az egész világ dolgozói előtt mutatja a kapitalista rabságból való szabadulás útját. A Szovjetunió soknemzetiségű országa, mely a népek egyenjogúságán és testvériségén épül fel, valamennyi elnyomott népet lelkesít nemzeti felszabadulásukért vívott harcukban.

Minél nagyobb sikereket arat a szovjet nép a kommunizmus építésében, minél hatalmasabb lesz a szovjet állam, annál inkább áthatja a világ dolgozóit a saját erejükbe vetett hit, annál elszántabb lesz harcuk az imperializmus ellen a békéért.

A világ valamennyi táján, minden országban, nagy szeretettel ejtenek ki egy nevet, amely egyforma zenével zeng minden nyelven, mint a népek barátságára szólító felhívás, a tartós béke és a nemzetközi biztonság jelszava. Mindenki előtt ismeretes ez a név, az emberiség nagy tanítójának, barátjának és vezérének: Sztálin elvtársnak neve. Sztálin nevével harcolunk a békéért, a szabadságért, a szocializmusért.

MAGYARORSZÁG FELADATAI A BÉKE VÉDELMÉBEN

A magyar dolgozókra is nagy feladatok várnak a béke védelméért folyó nemzetközi harcban. Hogy eddigi eredmé-

nyeinket megőrizhessük, hogy 5 éves tervünket megvalósíthassuk, hogy népünk életszínvonalát tovább emelhessük, annak egyik legfontosabb feltétele békénk biztosítása.

Melyek népünk alapvető feladatai a béke védelmében?

Mindenekelőtt kérlelhetetlen harcot kell folytatnunk mindenfajta reakciós tevékenységgel szemben. Az imperialista államok a Szovjetunió és a népi demokráciák elleni harcban felhasználják a kémkedés, kártevés, a rombolás minden eszközét. Elsősorban a városi és falusi kizsákmányolók maradványaira támaszkodnak. De igyekeznek mindenféle ingadozó, elégedetlen, becstelen elemet is megnyerni a maguk számára. Az aljas Rajk-banda leleplezése komoly figyelmeztetés és tanulság számunkra. Megtanít bennünket arra, hogy éberen őrködjünk Pártunk, államunk, gazdasági életünk érdekei fölött. Megtanít arra, hogy könyörtelenül lesújtsunk ellenségeinkre, azokra, akik népünk életére törnek.

Békénk védelmében döntő feladatunk, hogy termelésünket emeljük, hogy országunkat gazdaságilag is felvértezzük az imperialisták támadásaival szemben. Ehhez az kell, hogy minden egyes dolgozó, munkás, dolgozó paraszt és értelmiségi, érezze egyéni felelősségét a termelés fokozásában. Hogy minden egyes dolgozó a lehető legjobban, legpontosabban, lelkiismeretesen végezze munkáját a maga munkaterületén. Hogy egész népünket áthassa az új, magasabbrendű munkaerkölcs, a szocialista munkaerkölcs szelleme.

Népünkben tudatosítani kell, hogy minden dolgozó, aki javítja munkamódszereit, aki igyekszik többet és jobban termelni, aki becsülettel végzi termelő munkáját, az egyben békénk őre, a békefront harcosa. Ezért minden dolgozó, aki becsülettel résztvesz a termelő munkában, ugyanakkor a békéért is harcol.

Fontos feladat, létkérdés számunkra, hogy néphadseregünket megerősítsük, erős, ütőképes, jólfelszerelt hadsereggé fejlesszük. Dolgozó népünk fiainak tért kell hódítani a hadseregben, mert csak így lesz hadseregünk valóban a nép hadserege. Rákosi elvtárs erről a következőket mondta: „Ha mi most komolyan hozzálátunk ahhoz, hogy honvédségünket kifejlesszük, annak nem a mi háborús szándé-

kunkban kell keresni az okát. Nekünk erős, a dolgozó nép fiaiból álló hadseregre és tisztikarra van szükségünk, mert egy védtelen ország csábítja az imperialista kalandorokat különböző beavatkozásokra és provokációkra. De szükségünk van hadseregre azért is, hogy megvédjük a béke ránk eső frontszakaszát az imperialista háborús uszítókkal szemben." Tudatosítani kell népünkben, hogy szent kötelességünk: fiainkból bátor, edzett, az ellenséggel szemben helytálló harcosokat nevelni.

Minden nép békét akar és ha a népek továbbra is elszántan harcolnak a Szovjetunió vezetésével a békéért, akkor a háborús uszítók tevékenysége csak szégyenteljes bukással végződhet. Sztálin elvtárs 1948 októberében a következőket mondotta: „A népek emlékezetében túlságosan élnek a nemrég lefolyt háború borzalmai és túl nagyok azok a társadalmi erők, amelyek a béke mellett állnak, hogysem azok, akik Churchilltől tanulták a támadó szellemet, el tudják azokat nyomni és az új háború oldalára tudják őket állítani."

A magyar népi demokrácia, egész népünk, szilárd elhatározottsággal áll a béketábor, a Szovjetunió oldalán. Pártunk és népünk bölcs vezetője, Rákosi Mátyás irányításával biztos halad a szocializmus építésének útján. Tudja, hogy léte, jövője, szabadsága függ ettől a helytállástól. Népünk megvalósítja Rákosi elvtárs szavait: „A béke frontjának azt a szakaszát, amelynek védelme ránk hárul, szilárdan tartani fogjuk ... a béke frontján hazánk nem rés, hanem erős bástya."

KÉRDÉSEK:

1. hét:

1. *Milyen döntő változások történtek a nemzetközi helyzetben a második világháború eredményeképpen?*
2. *Miért harcolt a Szovjetunió a második világháborúban és mi volt az angol—amerikai imperialisták célja?*
3. *Mit akarnak az imperialisták?*
4. *Kik tartoznak az imperialista táborhoz?*
5. *Mi a Marshall terv célja és következménye?*
6. *Mi az Atlanti Szerződés célja?*

7. *Hogyan szolgálják ki az imperialistákat a jobboldali szocialisták és a fekete reakció?*
8. *Mi bizonyítja, hogy a Tito-banda már a háború alatt is az imperialisták szolgálatában állt?*
9. *Hogyan fűzi rabláncra a Tító-banda a jugoszláv népet?*
10. *Mi volt a célja a Tító-bandának és amerikai megbízóinak a népi demokratikus országokkal szemben?*

2. hét:

1. *Mi a Szovjetunió vezette demokratikus tábor célja?*
2. *Kik tartoznak a béke táborához?*
3. *Hogyan harcol a Szovjetunió a békés nemzetközi együttműködésért?*
4. *Mi a Szovjetunió álláspontja a német-kérdésben?*
5. *Miben rejlik a Szovjetunió hatalmas és egyre fokozódó ereje?*
6. *Hogyan állnak helyt a népi demokratikus országok a Szovjetunió vezette békefronton?*
7. *Miért és hogyan emelkedik a termelés és az életszínvonal a népi demokratikus országokban?*
8. *Mi a Szovjetunió szerepe a népi demokratikus országok létrejöttében és fejlődésében?*
9. *Mi a nemzetközi jelentősége Kína felszabadulásának az imperialista járom alól?*
10. *Minek köszönheti a kínai nép felszabadulását?*

3. hét:

1. *Miért kerültek súlyos helyzetbe azoknak az országoknak a dolgozói, ahová az angol—amerikai hadseregek vonultak be?*
2. *Miért lelkesítő a Szovjetunió példája a világ dolgozóit az imperialisták elleni harcukban?*
3. *Hogyan harcol a munkásosztály az imperialisták ellen Franciaországban és Olaszországban?*
4. *Hogyan erősödik az ellenállás a dolgozó tömegek részéről az imperialisták ellen Angliában és Amerikában?*
5. *Miért és hogyan harcolnak a gyarmati népek az imperialisták ellen?*
6. *Miért a Kommunista Pártok állnak néptömegek élén a békéért és a demokráciáért folytatott harcban?*
7. *Mi a jelentősége a Kommunista Pártok Tájékoztató Irodája megalakulásának?*
8. *Miért legyőzhetetlenek a béketábor erői?*
9. *Mik Magyarország feladatai a béke védelmében?*
10. *Miért van szükségünk erős néphadseregre?*

Felelős kiadó: Rényi Péter.

51.595. — Egyetemi Nyomda NV. Budapest. (F.: Tirai Richárd.)

Kísérd nap mint nap figyelemmel
a Szovjetúnió vezette béketábor
sorozatos győzelmeit!

Olvasd

a SZABAD NÉP-et!

Minden szemináriumi vezetőnek és hallgatónak
nélkülözhetetlen kézikönyve
a Szovjetúnió megismerésére a

SZOVJET ZSEB-ENCIKLOPÉDIA

Ez a könyv a legszükségesebb tudnivalókat tartalmazza
a világ első szocialista államáról, a Szovjetúnióról.

Ára: fűzve: 8.50 Ft
kötve: 13.50 Ft

Kapható: Könyvkereskedésben
Földművesszövetkezetben